

USNESENÍ

(anonymizovaný opis)

Krajský soud v Ostravě rozhodl v neveřejném zasedání dne [datum] o stížnosti obviněného: [celé jméno obžalovaného], [datum narození], proti usnesení Okresního soudu v Bruntále ze dne 12. 6. 2024 č. j. 66 T 35/2021-854,

takto:

Stížnost obviněného [celé jméno obžalovaného] se podle § 148 odstavec 1 písmeno c) trestního řádu zamítá.

Odůvodnění:

Usnesením Okresního soudu v Bruntále ze dne 12. 6. 2024 č. j. 66 T 35/2021-854 bylo rozhodnuto podle § 102 trestního zákoníku o zabrání náhradní hodnoty, a to finančních prostředků na účtu č. [bankovní účet] vedeného na jméno společnosti [právnícká osoba], a to až do výše 37 000 Kč, když hodnota finančních prostředků k [datum] činila 24 104,90 Kč.

Proti usnesení podal obviněný prostřednictvím svého obhájce včas stížnost. Uvedl, že s rozhodnutím nesouhlasí, protože povinnost byla uložena subjektu, který není vlastníkem předmětné finanční částky. Okresní soud v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že předmětné finanční prostředky jsou ve vlastnictví společnosti [právnícká osoba], což objektivně není pravdou. Okresní soud v Bruntále rozhodl v rozporu s ustálenou judikaturou Nejvyššího soudu ČR. Z právního pohledu je společnost [právnícká osoba] ve smluvním vztahu s bankovní institucí, kdy mají uzavřenou jednu z variant smlouvy o vedení účtu. Ve smluvním vztahu klienta s bankou je vždy banka vlastníkem finančních prostředků, kdy klient je, pouze“ vlastníkem pohledávky vůči bance (viz. například rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 22 Cdo 1036/2020, sp. zn. 29 Cdo 2155/2008). Okresní soud tak zabavil společnosti [právnícká osoba] finanční prostředky, ačkoliv dané společnosti k nim nenáleží jakékoliv vlastnické právo. Okresní soud zabral finanční prostředky osobě (zde dotčené bance), která vůbec nebyla účastníkem řízení, což je zjevné porušení procesních norem. Navrhl, aby bylo napadené usnesení zrušeno.

Z podnětu stížnosti obviněného krajský soud přezkoumal podle § 147 odstavec 1 trestního řádu zákonnost a odůvodněnost výroku napadeného usnesení, jakož i správnost postupu řízení jeho vydání předcházejícího, a po projednání věci v neveřejném zasedání dospěl k závěru, že stížnost není důvodná.

Krajský soud konstatuje shodně se závěry okresního soudu, že byly splněny všechny zákonné podmínky pro rozhodnutí o zabrání náhradní hodnoty podle § 102 trestního zákoníku a § 101 odstavec 2 písmeno e) trestního zákoníku, kdy na přesvědčivé odůvodnění napadeného rozhodnutí je možno odkázat. Dle názoru krajského soudu v dané věci byla splněna i zásada přiměřenosti uloženého ochranného opatření ve smyslu ustanovení § 96 trestního zákoníku. K argumentaci uvedené ve stížnosti, že v souladu s ustálenou civilní judikaturou peněžní prostředky na účtu vedeném peněžním ústavem na základě smlouvy o běžném účtu nebo na základě smlouvy o vkladovém účtu nejsou v majetku majitele účtu, v jehož prospěch byl tento účet zřízen, nýbrž v majetku peněžního ústavu, a majitel účtu má pohledávku z účtu u peněžního ústavu, lze dát za pravdu. Přesto je dle názoru krajského soudu napadené rozhodnutí věcně správné, jen formulačně nepřesné, neboť fakticky postihuje pohledávkou majitele účtu (společnosti [právnícká osoba]) vůči peněžnímu ústavu ([právnícká osoba]) na vyplacení finančních prostředků na účtu (se kterými může nakládat majitel účtu), které podléhají zabránění dle trestního zákoníku, proto okresní soud postupoval správně a zákonně i z procesního hlediska. Na základě soudního rozhodnutí je peněžní ústav povinen vyplatit peněžní prostředky státu.

Krajský soud tedy stížnost obviněného podle § 148 odstavec 1 písmeno c) trestního řádu jako nedůvodnou zamítl.

Poučení:

Proti usnesení není řádný opravný prostředek přípustný.

Bruntál 23. srpna 2024

JUDr. Milan Ihnát v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Petra Malíková